

РЕШЕНИЕ

№ 805

гр. София, 14.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав, в публично заседание на 15.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова, като разгледа дело номер **2322** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал.1 ДОПК.

Образувано е по жалба на „Б. ТМ - Р.“ ПАД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление област П., [община], [населено място] 2400, Индустриална зона, представлявано от изпълнителния директор Е. Т. Е., чрез упълномощения процесуален представител адв.А. А. Ц. от САК със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 4, ап. 5 срещу решение №ПИ -11/31.01.2013г. на директора на ТД на НАП С., в частта, в която с него е оставена без уважение жалбата на „Б. ТМ – Р.“ ПАД срещу отказ на главния публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място], Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ по протокол с изх.№ 0191/2012/000105/07.01.2013г., постановен по искане на дружеството с изх. № Р 302 – 469/19.12.2012г. за отписване на публично задължение, поради изтекла погасителна давност. Задължението е за вноски за обществено осигуряване, установени с Разпореждане № 763/08.12.2001г. на Районно управление „Социално осигуряване“ [населено място] в размер на 58 566.99 лева главница, ведно с начислените върху това задължение лихви.

С жалбата се иска отмяна на оспореното по съдебен ред решение и потвърдения с него отказ за отписване на задълженията като незаконосъобразни и постановени в противоречие с приложимите данъчнопроцесуални и материалноправни норми, като и с целта на закона. Излагат се доводи, че задълженията, предмет на искането за отписване като погасени по давност са установени с разпореждане № 763/08.12.2001г. на Районно управление „Социално

осигуряване” [населено място]. и представляват вноски за обществено осигуряване за периода от 01.10.2011г. до 31.10.2001г. Жалбоподателят поддържа, че по негово искане, на основание чл. 153, ал. 2 от Д. (отм.) е допуснато обединяване и разсрочване на публичните задължения на дружеството, включително и задълженията към НОИ с Решение №616/26.07.2004г. на Министерския съвет, изменено с Решение № 911/29.12.2006г. в частта за лихвите по приложен погасителен план. Твърди, че по погасителния план не са погасени две поредни месечни вноски за месеците юни и юли 2009г., при което съгласно т. 3 б.”г” от Решение № 616/26.07.2004г. на МС дължимите суми стават незабавно изискуеми, ведно със законната лихва от датата на разсрочването. С разпореждане от 28.06.2012г. на публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] всички дължими и неплатени суми по решението на МС за обединяване и разсрочване на задълженията на жалбоподателя, включително и процесните са присъединени за принудително събиране в производството по изп. дело № 191/2012г. Жалбоподателят твърди, че процесните задължения са погасени по давност, като счита, че е изтекъл както 5 годишния давностен срок, така и абсолютната давност от 10 години. Твърди, че процесните задължения не са включени в Решение №616/26.07.2004г. на МС за обединяване и разсрочване, алтернативно поддържа доводи, че от август 2009г. действието на Решение №616/26.07.2004г. на МС и Решение № 911/29.12.2006г. на МС е прекратено с неплащане на две поредни месечни вноски, от която дата задълженията не се считат за разсрочени и е преустановено спирането на давността. Задълженията се отнасят за периода от 01.10.2001г. – 31.10.2001г. и за тях е изтекла и 5 годишната и 10 годишната абсолютна давност, независимо дали се приеме, че е приложим чл. 115 от КСО в редакцията на текста преди промяната с ДВ БР. 49/2003г. или чл. 140, ал. 1 и ал. 2 Д. (отм.) в редакцията преди изменението с ДВ бр. 42 от 2003г. или съответната разпоредба на чл. 171, ал. 2 от ДОПК. Представя писмени бележки с подробно развити съображения за незаконосъобразност на обжалваното решение. Претендира присъждане на разноски за съдебното производство.

Ответникът - директорът на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С., чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт Р. поддържа становище, че жалбата е неоснователна и недоказана и прави искане за потвърждаване на обжалваното решение при съобразяване на мотивите, изложени в него. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Административен съд София – град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред публичния изпълнител е започнало по искане на жалбоподателя, отправено до ТД на НАП-С., с вх. № 2553 - 00-3468 от 27.12.2012г. за отписване като погасени по давност на задължения на дружеството по ДОО към НАП в размер на 58 566.99 лева по разпореждане № 763/08.12.2001г. на Районно управление „Социално осигуряване” [населено място].

С протокол от 07.01.2013г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е отказано отписване на задълженията, конкретно по посочения ревизионен акт, цитиран на стр. 12 от протокола. Отказът е обжалван по административен ред и потвърден с решение № ПИ -11/31.01.2013г. на директора на ТД на НАП С.. Изложени са мотиви, че при обединяване и разсрочване на задълженията с Решение

№616/2004г. на МС и Решение № 911/2006г. на МС задълженията са новирани по смисъла на чл.107 от ЗЗД, при което старите вземания са се погасили и е възникнало едно ново вземане. От датата на възникване на новото вземане е започнала да тече нова погасителна давност, спрямо която са приложими разпоредбите за погасителната давност по Д. (отм.) и ДОПК. На основание чл.141, ал.1, т.3 Д. (отм.) давността е спряла да тече за срока на разсрочването или отсрочването на задълженията. В случая с издаване на Решение № 616/2004г. на МС – до края на 2010г., като съобразно изричната законова разпоредба на чл.152 Д. (отм.) е неприложим 10 - годишния давностен срок. С издаване на Решение № 911/2006г. на МС е налице нова новация на данъчните задължения за периода 01.01.1998г. – 31.12.2001г., като е определен нов краен срок до 31.10.2014г. Към датата на издаване на Решение №911/2006г. на МС е приложима разпоредбата на чл.171, ал.1, т.3 ДОПК, съгласно която давността спира, когато е издадено разрешение за разсрочване и отсрочване.

При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок и от надлежна страна срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съдебният контрол за законосъобразност и обосновааност на оспорения акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Решението е издадено от компетентен орган по по чл. 267, ал. 1 от ДОПК, в съответната форма, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Спорът е относно приложението на института на погасителната давност към процесните публични задължения.

Задълженията са установени с ревизионен акт № 1161/30.11.2001г., издаден от Районно управление „Социално осигуряване“ гр. П., въз основа на който е издадено разпореждане № 763/08.12.2001г. на Районно управление „Социално осигуряване“ [населено място]. Р. период е от 01.10.2001г. до 31.10.2001г. Установени са задължения в размер на 71265,69 главница по приходите на ДОО и лихва в размер на 485.33 лева и задължения по приходите на НЗОК в размер на 13 051.20 лева главница и 88.89 лева лихви.

С Решение № 616/26.07.2004г. на МС, на основание чл. 152 от Д. (отм.) са обединени публичните задължения на „Б. ТМ – Р.“ ПАД – Р. общо в размер на 12 193 530 лева, в това число задължения към НОИ в размер на 5 733 461 лева, от които главница в размер на 4 230 685 лева и лихва в размер на 1 502 776 лева. Общото публично задължение е намалено с начислени лихви по данъчните задължения в размер на 450 000 лева. Така намаленото публично задължение е разсрочено за срок от 8 години по погасителен план. Посочено е в т. 3, б.„г“ от решението, че при неизпълнение на две месечни вноски по погасителния план дължимите суми стават незабавно изискуеми. С Решение №911/29.12.2006г. на МС е изменено Решение № 616 от 26.07.2004г. на МС в частите по т. 3, б. „а“, б. „б“ - за лихвите, както и погасителния план във връзка със съдебно решение № 4193/19.04.2006г. на Върховния административен съд, с което е отменено Решение № 616/26.07.2004г. на МС в тези части.

Решенията на МС са издадени по направено искане от жалбоподателя за обединяване на всички публични задължения на „Б. ТМ – Р.“ ПАД и разсрочването

им, подадено до министъра на финансите с вх. № 26-00-1177/07.11.2003г. Към искането е приложена декларация от жалбоподателя за вида и размера на публичните задължения на дружеството към датата на подаване на искането. По искането е проведена процедура и са получени становища, от които може да се направи извод, че задълженията по разпореждане № 763/08.12.2001г. на Районно управление „Социално осигуряване” [населено място] са включени в Решение № 616/26.07.2004г. на МС за обединяване и разсрочване на всички публични задължения на „Б. ТМ – Р.” ПАД. Горното се потвърждава и от служебни бележки с изх. № С-04-2071/03.07.2009г. и изх. № С-04-2218/17.07.2009г. и писмо изх. № 001 -01-01 -2144/03.08.2006г. на ТД на НАП [населено място] в които е посочено, че задълженията по разпореждане № 763/2001г. са разсрочени с Решение №911/29.12.2006г. Горното се потвърждава и от заключението на основната съдебно - икономическа експертиза, от което е видно, че след приемане на Решение № 616/26.07.2004г. на МС всички публични задължения са прехвърлени по сметка 159, подсметка 1594 „ДОО по решение на МС” с аналитично ниво 11 „Главница по разсрочено ДОО – МС”.

С уведомително писмо вх. № РО 325/25.03.2010г. на „Б. ТМ – Р.” ПАД ТД на НАП [населено място] е уведомило дружеството, че за месец януари и месец февруари 2010г. не е налице погасяване на задължението в пълен размер, съгласно погасителния план и във връзка и на основание чл. 183, ал. 3 от ДОПК е започнала процедура по отнемане на разрешение на разсрочване на задълженията по Решение № 911/29.12.2006г. на МС като сумите стават незабавно изискуеми, заедно със законната лихва от датата на даденото разрешение.

С разпореждане от 28.06.2012г. на публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] – СДО е допуснато присъединяване в производството по събиране на публични вземания по изпълнително дело № 191/2012г. на вземания, установени с разпореждане № 763/08.12.2001г. на Районно управление „Социално осигуряване” [населено място]. С протокол за опис от 27.11.2012г. по същото изпълнително дело са описани движими вещи, собственост на дружеството, върху които е насочено принудително изпълнение. С постановление за налагане на обезпечителни мерки от 14.09.2012г. по същото изпълнително дело е наложена възбрана върху недвижими имоти, собственост на дружеството.

По делото е приета съдебно - икономическа експертиза, от основното заключение на която се установява, че в Решение № 616/26.07.2004г. на МС не са индивидуализирани публичните задължения по вид и акт, с който са установени, а са посочени като обща сума. Процесните задължения не са погасени, няма плащане по разпореждане № 763/08.12.2001г. на Районно управление „Социално осигуряване” [населено място]. Изчислен е размер на дължима лихва върху тези вноски от 01.12.2001г. до 28.06.2012г. Относно погасяването на задълженията по погасителния план към Решение № 616/26.07.2004г. на МС заключението на вещото лице е, че след месец януари 2010г. не са плащани вноски по плана.

Установява се от допълнително заключение на съдебно – икономическата експертиза, че задълженията по разпореждане № 763/2001г. на Районно управление „Социално осигуряване” [населено място], главница и лихви са включени в Решение № 616/26.07.2004г. на МС, както и начислената лихва върху задълженията за ДОО и фонд ПКБ от дата 01.12.2001г. до крайната дата, към която е изчислена лихвата от органите на НОИ за целите на присъединяването и разсрочването на публичните задължения.

Въз основа на съвкупната преценка на всички горепосочени доказателства по делото съдът приема за установено, че процесните задължения на жалбоподателя, установени с ревизионен акт № 1161/30.11.2001г., издаден от Районно управление „Социално осигуряване“ [населено място], въз основа на който е издадено разпореждане № 763/08.12.2001г. на Районно управление „Социално осигуряване“ [населено място], главница и лихви са предмет на обединяване, намаляване и разсрочване по Решение № 616/2004г. на МС и Решение №911/2006г. на МС.

Въз основа на така установените факти следва да се даде отговор на спорния по делото въпрос относно приложението на погасителната давност. Процесните задължения касаят невнесени осигурителни вноски по приходите на ДОО за периода месец октомври 2001г. Същите са установени с ревизионен акт № 1161/30.11.2001г., издаден от Районно управление „Социално осигуряване“ [населено място], въз основа на който е издадено разпореждане № 763/08.12.2001г. на Районно управление „Социално осигуряване“ [населено място] за събиране на сумите по ревизионния акт за начет. Съгласно чл. 115, ал. 1, изр. 1 КСО за невнесените в срок осигурителни вноски погасителната давност е пет години. В случая тази давност е прекъсната на основание чл.115, ал.2, т.1 КСО с влизане в сила на разпореждането за установяване на вземането. От прекъсването на давността започва да тече нова давност (чл.115, ал.3 КСО). В случая разпореждане №763/08.12.2001г. на Районно управление „Социално осигуряване“ [населено място]. е влязло в сила като необжалвано на 23.12.2001г. Така 5-годишната давност по чл.115, ал.1, изр.1 КСО, започва да тече от 23.12.2001г.

Съгласно чл. 140, ал.1 Д. (отм.) публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 - годишен давностен срок, смятано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Така 5 - годишната погасителна давност за процесните задължения по чл.140, ал.1 Д. (отм.) започва да тече от 01.01.2002г. Съдът намира за неоснователни твърденията на жалбоподателя, че спрямо задълженията му е неприложимо ограничението по чл.140, ал.2 Д. (отм.), публикувано в ДВ, бр. 42 от 2003г., поради това, че погасителната давност била започнала да тече при редакцията на нормата на чл.140, ал.2 Д. от Д.В. бр.103/1999г. Нормите, уреждащи давностните срокове, намират незабавно приложение, т.е. приложение към всички висящи, неприключили правоотношения, за които давностният погасителен срок не е изтекъл към момента на влизане в сила на нормата. В случая 5 – годишният давностен срок не е изтекъл към датата на влизане в сила на редакцията на чл.140, ал.2 Д. от Д.В. бр. 42 от 2003г., поради което съдът приема за приложима към процесните задължения нормата на чл.140, ал.2 Д. (отм.) в редакцията ѝ от Д.В. бр. 42 от 2003г. Тя е била приложима и при приемане на Решение № 616/2004г. на МС за обединяване и разсрочване на вземанията и съгласието е дадено именно при тези условия. Липсата на уредба в КСО към момента на възникване на задълженията от м.октомври 2001г., аналогична на разпоредбата на чл.140, ал.2 Д. от Д.В. бр. 42 от 2003г., следва да се преодолее съгласно чл.46, ал.2 ЗНА - когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи. Още повече, както се посочи по-горе, нормите за давностните срокове следва да

намерят незабавно приложение, а съгласно чл.116, ал.8 КСО (в сила от 01.01.2002г.) за периода на разсрочването спира да тече давността за вземанията на държавното обществено осигуряване. При тези условия са взети Решение № 616/2004г. на МС и Решение №911/2006г. на МС за обединяване и разсрочване на вземанията, съответно давността е спряла да тече за периода на разсрочване на вземанията. От началото на давността от 01.01.2002г. до датата на влизане в сила на Решение № 616/2004г. на МС, изменено в частта на погасителния план с Решение №911/2006г. на МС от 29 декември 2006г., влязло в сила на 13.01.2007г. са изтекли 4 години, 11 месеца и 28 дни. Настоящата инстанция счита, че погасителният план с действие на разсрочване на задълженията влиза в сила след влизане в сила на решението, с което същият е изменен след отменителното решение на ВАС или на 13.01.2007г. След решението на ВАС е изменен размера на вноските и периода на разсрочване на задълженията, а не само начислените лихви, предвид на което решението за разсрочване, обективизирано като резултат в приложения погасителен план е влязло в сила на 13.01.2007г. С влизането в сила на разсрочването по погасителния план или от 13.01.2007г. давността е спряла да тече за периода на разсрочване на задълженията. Независимо, че процесните задължения намират своето правно основание в КСО, съдът намира, че спрямо тях са приложими разпоредбите на Д. (отм.), аналогични са и нормите на ДОПК, уреждащи погасителната давност. От една страна, уредбата на погасителните давностни срокове по КСО, Д. (отм.) и ДОПК е идентична, включително по отношение спиране теченето на давността за периода на разсрочването. От друга страна, процесните задължения са обединени, намалени и разсрочени на основание чл.152 Д.(отм.). Ето защо по отношение на погасяване на разсрочените задължения по давност приложение следва да намерят разпоредбите на Д. (отм.), аналогични са и разпоредбите на ДОПК.

Към момента на приемане на Решение № 616/2004г. на МС е в сила разпоредбата на чл.140, ал.2 Д. (редакция Д.В. бр.42/2003г.) - с изтичането на 10-годишен давностен срок се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите по чл. 152 и 153. Разсрочването по Решение №616/2004г. на МС и Решение №911/2006г. на МС заедно с погасителния план е влязло в сила на 13.01.2007г. Към момента на влизане в сила на разсрочването по Решение № 616/2004г. и Решение №911/2006г. на МС не е изтекъл 5 - годишният давностен срок по чл.140, ал.1 Д. (отм.), а за срока на разсрочването давността е спряла да тече – чл.141, ал.1, т.3 Д. (отм.). С неплащане на две вноски по погасителния план (за м.януари и м.февруари 2010г.), разсрочването на задълженията по Решения №616/2004г. на МС и №911/2006г. на МС е прекратено и задълженията са станали изискуеми и подлежащи на принудително изпълнение. Тоест от 01.03.2010г. е прекратено действието на разсрочването, на основание т. 3, б. „г” от Решение №616/2004г. на МС и №911/2006г. на МС. За периода на разсрочване на задълженията по Решение № 616/2004г. на МС и Решение № 911/2006г. на МС давностни срокове не текат на основание чл.141, ал.1, т.3 Д. (отм.), аналогична е и нормата на чл.172, ал.1, т.3 ДОПК. Така, считано от датата

на влизане в сила на разсрочването по Решение №616/2004г. на МС и №911/2006г. на МС на 13.01.2007г. е спрял да тече 5 - годишния давностен срок по чл.140, ал.1 Д. (отм.) и чл.171, ал.1 ДОПК. От датата на прекратяване на действието на разсрочването на задълженията по т. 3, б. „г” от Решение №616/2004г. на МС и №911/2006г. на МС на 01.03.2010г. спряната давност е възобновена и до датата на предприемане на първото действие по принудително изпълнение на 28.06.2012г. е изтекла 5 годишната давност по чл. 140, ал. 1 Д. (отм.), аналогична и разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК. Настоящата съдебна инстанция приема, че първото действие по принудително изпълнение е на 28.06.2012г., с издаване на разпореждане от 28.06.2012г. на публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] – СДО, с което е допуснато присъединяване в производството по събиране на публични вземания по изпълнително дело №191/2012г. на вземания, установени с разпореждане № 763/08.12.2001г. на Районно управление „Социално осигуряване” [населено място]. Тоест до тази дата от 01.03.2010г. са изтекли 2 години 3 месеца и 27 дни или общо след възобновяване на давността, при сумиране на изтеклата давност до спирането ѝ с разсрочване на задълженията са изтекли 7 години 3 месеца и 25 дни. Вземането се е погасило по давност с изтичане на срока по чл. 140, ал. 1 от Д. (отм.), аналогична е и разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК. Давността е изтекла, като се вземе предвид и спирането ѝ по чл. 141, ал. 1, т. 3 Д. (отм.) и чл.172, ал.1, т.3 ДОПК. Няма основание за спиране на теченето на давностните срокове по чл.141, ал.1, т.6 Д. (отм.), аналогична е и нормата на чл.172, ал.1, т.5 ДОПК. Вземането не е обезпечено, противно на твърденията на процесуалния представител на ответника по жалбата. Същото е възникнало октомври 2001г. и не е възможно да е предмет на обезпечение с постановление за налагане на обезпечителни мерки №70-02-2908 от 14.06.2001г. на ТДД „Големи данъкоплатци” – С., издадено преди възникване на вземането. Самите решения на МС за отсрочване и разсрочване не съдържат клауза за обезпечаване на отсрочените и разсрочени вземания, нита такива доказателства са налични в административната преписка, независимо предложеното от изпълнителния директор на „Б. ТМ – Р.” ПАД. Давността не е спряла да тече поради наложените обезпечителни мерки съобразно чл.141, ал.1, т.6 Д. (отм.), аналогична е и нормата на чл.172, ал.1, т.5 ДОПК. Първата обезпечителна мярка е от 14.09.2012г. по изпълнително дело № 191/2012г., когато с протокол на публичния изпълнител е наложена възбрана върху недвижими имоти, собственост на дружеството.

По изложените съображения 5 - годишният давностен срок по чл.141, ал.1 Д. (отм.), започнал да тече по отношение на процесните задължения на 01.01.2002г. не е изтекъл към датата на влизане в сила на Решение № 616/2004г. на МС и Решение № 911/2006г. на МС. С влизане в сила окончателно на разсрочването по погасителния план по двете решения на МС, на основание чл.141, ал.1, т.3 Д. (отм.) и чл.172, ал.1, т.3 ДОПК давностният срок е спрял да тече. С непогасяването на две месечни вноски по погасителния план съгласно т.3, б.„г” от Р. № 616/2004г. и Решение № 911/2006г. на МС задълженията са станали изискуеми и е възобновено теченето на давностния срок по чл. 140, ал. 1 от Д. (отм.), аналогична е

нормата на чл.171, ал.1 ДОПК и неговото изтичане не е пречатствано от наложените обезпечителни мерки. Съгласно основната ССЧЕ пълно непогасяване на вноските по погасителния план е започнало от месец януари 2010г., задълженията са станали изискуеми на 01.03.2010г., откогато отново текат давностни срокове. До датата на първото действие по принудително изпълнение на 28.06.2012г. давността е изтекла. За периода от спиране на плащането по погасителния план и настъпване изискуемостта на вземанията на 01.03.2010г. до 28.06.2012г. не са предприети действия по принудително изпълнение, което е довело до изтичане на давността по чл. 140, ал. 1 от Д. (отм.) и чл. 171, ал. 1 от ДОПК.

Настоящата съдебна инстанция не споделя доводите на ответника по жалбата за наличие на новация. Подновяване, или новация се нарича договорът, с който се поема едно задължение, с цел то да замести друго старо задължение, което вследствие на това първото задължение се погасява. Съгласно чл. 107 от ЗЗД новацията се дефинира като договор, по силата на който едно облигационно правоотношение се прекратява, като на негово място възниква ново облигационно правоотношение, което задължително се отличава от старото облигационно правоотношение по страните си или по съществените си елементи.

Предпоставките на новацията са три. Следва да съществува предшествуващо задължение. Липсва ли предшествуващо задължение, новационният договор ще е недействителен поради липса на кауза, тъй като целта на новацията е погасяване на един стар дълг. Следва да е налице и пораждане на действително ново задължение, защото недействителното ново задължение не би могло да погаси старото задължение. Необходимо е спазване на всички условия за действителност на новото задължение, специално що се отнася до предмета и съгласието, което впрочем е изискване и за всички сделки. Също така трябва да има и воля за подновяване, защото старото задължение не се погасява по право, а само ако страните са имали волята новото задължение да замести старото. Волята на дружеството, изразена в искане вх.№26-00-1177 от 07.11.2003г. на МФ е за «обединяване на всички публични задължения и разсрочване на погасяването им за 10 години». В приложената към искането Перспективна програма за развитие е посочено, че «подобряването на дейността на дружеството е дълготрайна тенденция, която се отразява на всички финансови показатели и това ще позволи да бъдат обслужвани текущите задължения на дружеството към бюджета, към социалното осигуряване, към банката и към доставчиците». На тази база дружеството е предложило «разсрочване на задълженията към държавата съгласно приложения погасителни планове». С Р. № 616/2004г. и Решение № 911/2006г. на МС задълженията са обединени, намалени и разсрочени. Посочването в актовете на приходната администрация, включително в обжалвания пред ответника протокол изх.№0191/2012/000105 от 07.01.2013г. на правното основание на всяко едно от задълженията на дружеството е показателно, че съществували до Р. №616/2004г. и Решение № 911/2006г. на МС задължения на дружеството не са прекратени. Същите продължават да съществуват на същото правно основание и между същите страни. По изложените съображения съдът, в

решаващия си състав, приема, че с направеното обединяване на всички публични задължения на жалбоподателя с Р. № 616/2004г. и Решение № 911/2006г. на МС не е налице особен случай на новация по смисъла на чл. 107 от ЗЗД.

Задълженията за държавно обществено осигуряване (ДОО), установени с разпореждане № 763 от 08.12.2001г. на Районно управление „Социално осигуряване“ [населено място], в размер на 58 566.99 лева главница за периода 01.10.2001г. – 31.10.2001г. и лихви са погасени по давност. Отказът за отписването им по давност, обективиран в протокол изх.№ 0191/2012/000105 от 07.01.2013г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е материално незаконосъобразен, противоречи на чл. 140, ал. 1 от Д. (отм.) и чл. 171, ал. 1 от ДОПК, по които текстове е изтекла погасителната давност.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателя се дължат разноски за съдебното производство в размер на 800 лева, от които 50 лева държавна такса и 750 лева разноски за експертиза. Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 43 - ти състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Б. ТМ - Р.“ ПАД, ЕИК 113020833, със седалище и адрес на управление област П., [община], [населено място] 2400, Индустриална зона Решение № ПИ-11 от 31.01.2013г. на директора на ТД на НАП [населено място], в частта, с която е оставена без уважение жалбата срещу отказ за отписване по давност на публични задължения, обективиран в протокол изх.№ 0191/2012/000105 от 07.01.2013г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП - С., постановен по искане на дружеството изх.№ Р-302-469 от 19.12.2012г. за задължения за вноски за държавно обществено осигуряване (ДОО), установени с разпореждане № 763 от 08.12.2001г. на Районно управление „Социално осигуряване“ [населено място] в размер на 58 566.99 лева главница за периода 01.10.2001г. – 31.10.2001г. и лихви.

ВРЪЩА преписката на публичния изпълнител, за изпълнение на дадените с настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТД на НАП [населено място] да заплати на „Б. ТМ - Р.“ПАД, ЕИК 113020833, със седалище и адрес на управление област П., [община], [населено място] 2400, Индустриална зона сумата от 800 (осемстотин) лева, представляваща разноски за съдебното производство.

Решението е окончателно на основание чл.268, ал.2 ДОПК и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: